

søgt at komme denne Paastand til Hjælp, men men de have dog ikke kunnet naae saa yderlig, at de have turdet paatage sig noget egentligt Forsvar derved. Saavidt jeg skønner har jeg ikke kunnet opdage, at nogen Paastand ligeoverfor Finantsloven af den Art har været fremsat i den lovgivende Forsamling siden 1849. Jeg har søgt paa forskjellige Maader Dplysning i saa Henseende, men jeg har ikke kunnet finde, at Exempler af den Natur have foreligget Lovgivningsmagten før, og efter mit Smule Kendskab til andre Tilfælde andetsteds, forekommer det mig ogsaa, at der er ikke ret mange Lande, der have en repræsentativ Forsamling, hvor man kunde tænke sig en saadan Paastand fremsat. Alle andre Love, som vi komme med, og som vi herfra søge fremmede, kan Regjeringen lægge tilside; den kan negte at gaa ind paa, hvad Hvertallet her i Folkethinget vil have udført — og dette har været de væsentligste Frugter af Arbejderne i de 2 sidste Samlinger —; men een Lov have vi, som ikke kan behandles paa den Maade, men som det skal komme til en Overenskomst om, og det er Finantsloven. Dette, at der skal en Overenskomst med Hensyn til Finantsloven, er Folkethingets Styrke; midt i de forskjellige andre Trængsler har det det Støttepunkt, at det har Haand om Pungen. Men, dersom Finantsloven egentlig ikke bliver Andet end et Register over, hvor store Summer der skal anvendes til Civilisten, Apanager, Pensioner og Lønninger, og paa Indtægtsfiden en Afgjørelse af de forskjellige Skatter med Remyndigelse til Skatteopkrævningen, medens den i de øvrige væsentlige Punkter, der angik Udviklingen af vore Samfundsforhold, kun er en ærbødig Henstilling til den høie kongelige Regjering om, hvorvidt den overhovedet vil tage Loven i Betragtning eller et, saa forekommer det mig, at Finantsloven har tabt meget betydelig i Karakter af Lov; men i samme Grad som Finantsloven, om jeg saa maa sige, synker i Værdi, i samme Grad synker Folkethingets konstitutionelle Stilling, og jeg tror ikke, at det just er paa Tide nu at ville svække den. Efterat denne Paastand nu er fremsat af et Medlem af den kongelige Regjering, da er det for mit Bedkommende

af overordentlig Bigtighed, at vi faae at se, hvortil denne Paastand kan føre i sine Konsekventer, forsaavidt den fastholdes i den af mig nævnte Skikkelse. Stemmer det ærede Thing her i Dag for en Indkomstskat, kan det efter min Opfattelse kun betegnes, som om man viger tilbage for denne Paastand og frygter for Konsekventen af den. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der kan være Medlemmer, som nære en vis Frygt i den betegnede Retning, og som kunne lade sig bevæge af denne Frygt, og i saa Tilfælde staar dette Spørgsmaal uløst, og det staar hen, hvilket Medhold denne Opfattelse af den vigtigste Lov her i Landet har. Det tror jeg er meget urigtigt. Negte vi derimod Indkomstskatten, da faae vi at se, hvorvidt vi have forstaaet den høitærede Finantsminister rigtig, naar vi have fortolket hans Udtalelse paa den af mig nævnte Maade. Vi faae dernæst at se, om Statsraadet billiger denne Paastand, hvis den fastholdes af den ærede Finantsminister, og endelig faae vi — det haaber jeg — hvis Statsraadet vil billige en saadan Opfattelse af Finantsloven, at se, hvorledes Rigsretten da tager den. Det er nemlig min Opfattelse, at just dette er det Rigtige, at lade den Paastand, om jeg saa maa sige, løbe Linien ud for at se, paa hvilket Standpunkt den skal dødes; thi jeg tvivler ikke om, at den dog vil blive underkendt paa et eller andet Sted. Jeg siger, at det er mig i konstitutionel Henseende saa vigtigt, at dette Spørgsmaal kommer til en Afgjørelse, at jeg, selv om jeg for at faae det afgjort maatte stemme for Indkomstskatten, medens jeg nu for at faae det afgjort maa stemme derimod, vilde vælge det Første. Det er denne sidste Betragtning, der for mig kommer til som den afgjørende. Jeg for mit Bedkommende nærer aldeles ingen Tvivl om, at Finantsloven vil blive godkendt, og at Rigtigheden af den Sætning vil blive anerkjendt, som er bleven udtalt med stor Styrke i begge Thing, at det, at der paa Finantsloven staar en Post, hvorved der bevilges Penge til Anlæget af de jydskke Jernbaner, forhindrer Regjeringen, hvad der ogsaa er Tilfældet efter de Ord, vi hørte af Indenrigsministeren, da vi sidst havde dette Spørgsmaal til Forhand-